

vi paa det Omraade, Søndre Landsret har derovre, og saa ser vi at skaffe den mere Arbejde ved at tage Fyn med. Og da man fra Fyn vil se med Glæde paa at faa en Landsret i Odense, haaber jeg, at dette vil kunne gennemføres, i alt Fald kan jeg tilsige Ministeren hele mit Partis Tilslutning til at opretholde Søndre Landsret, saaledes som han har tænkt.

I Forbindelse hermed er den højtærede Minister inde paa et stort Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om i visse Landsretssager at kunne tilkalde Underretsdommere, saaledes at Underretsdommeren bliver en af de tre Dommere, som skal være med til at dømme i vedkommende Sag. Det er ganske naturligt, at man, naar man ser dette Forslag første Gang, synes, at det er tiltalende; det er tiltalende, at kun to Landsretsdommere skal behøve at rejse ud, og at det saa tilstedes Underretsdommerne, der i mange Tilfælde er godt inde i Sagen, at tiltræde. Det vil endvidere være billigere, siger Ministeren, for derved kan vi eventuelt spare en Landsretsdommer.

Det er Betragtningerne, og man forstaar dem. Jeg maa imidlertid sige, at jeg har Betæneligheder derved; jeg er ikke sikker paa, at det er rigtigt at gaa dertil. Det Forslag, som i sin Tid blev foreslaaet af det daværende Ministerium for over 3 Aar siden, begyndte paa noget i den Retning. Det foreslog nemlig, at man ved Strafferetssager skulde gøre det, idet man mente, det var et Forsøg værd at se, hvorledes det vilde komme til at gaa, og navnlig at gøre Forsøget i Strafferetssager, fordi Undersøgelsen der gennemgaaende vil være tilendebragt, saaledes at det kun drejede sig om Afsigelse af Dommen. Alt Materialet er skaffet til Veje i Forvejen, saa man gennemgaaende kun behøvede at træde sammen, naar man nu var derovre.

Men naar man nu gaar saa vidt, som den højtærede Minister gør, i stor Udstrækning at tillade en Underretsdommer at komme med, saa er jeg bange herfor af forskellige Grunde. Jeg er bange for det af rent tekniske Grunde. Jeg er bange for, at det vil volde Besvær med Hensyn til Berømmelsen af disse Sager; thi naar de tre Dommere er til Stede og Sagføreren er til Stede, kan man let nok blive enig om, at den og den Dag passer det bedst for Sagføreren og

de tre Dommere at afgøre Sagen, saa kan man øjeblikkelig fastsætte, hvad Dag Sagen skal behandles; men efter det foreliggende Forslag vil det være vanskeligt straks at beramme Sagen, thi man skal ogsaa have Forbindelse med Underretsdommeren og skal have at vide, om han kan netop den Dag. Jeg er bange for, at det vil blive et vanskeligt og indviklet Maskineri, navnlig naar vi tager saa mange Sager ind under Landsretternes Behandling. De vedkommende Landsretsdommere vil blive opholdt meget længere derude, thi Protokolleringen sker i stor Udstrækning derude, og Protokolleringen skal jo ske til Brug for Højesteret, hvilket man var fri for før, for da fandt den Sted ved Underdommeren, men nu skal den ske her, og det tager let for lang Tid. Endvidere er det ikke sikkert, at alle Oplysninger er til Stede derude, og skal man have nye Oplysninger, kan det medføre en yderligere Udsættelse af en Dag eller to, altsaa atter medføre, at Opholdet derude vil blive mere langvarigt, end det behøver at være.

Men foruden de Vanskeligheder, der fremkommer ved Berømmelsen af Sagen og ved Sagens Behandling derude paa Stedet, kommer der ogsaa Vanskeligheder frem ved Voteringen, thi det er jo ikke altid, man kan afsige Dommen straks. Man tænker over Sagen hver for sig og taler saa noget sammen om Sagen, saaledes at man gensidig ser de Synspunkter, hver enkelt har; man tager altsaa visse forberedende Møder om Sagen før Domsafsigelsen og afsiger ikke Dommen straks. Hvis nu en Underretsdommer har været til Stede, saa vil disse Forhandlinger, som har den allerstørste Betydning, let blive vanskeliggjort, naar Underretsdommeren skal tilkaldes; saa meget mere, som det ikke er sikkert, at man første Gang han kommer ind, straks kan komme til et Resultat. Derfor er jeg bange for, at dette Forslag ogsaa vil vanskeliggøre Voteringen i Sagerne.

Jeg er ogsaa bange for, at naar Regelen bliver som af den højtærede Minister foreslaaet, vil det i alt for mange Sager blive forlangt, at Landsretterne skal behandle disse. I Øjeblikket er der mange Sager, som ikke kommer for Landsretten, fordi Parterne er enige om at lade dem afgøre ved Underretten, idet de derved bliver fri for alle de Udgifter, der er forbundet med